

ΠΡΟΣΕΧΕ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΣΟΥ.

Πᾶς ἄνθρωπος καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται, ὅτι τὸ παράδειγμά των ἔχει καλὴν ἢ κακὴν ἐπιρροὴν εἰς τοὺς ἄλλους — ὁδηγεῖ ἄλλους νὰ σέβωνται καὶ ὑπακούωσιν, ἢ νὰ περιφρονῶσι καὶ παραβαίνωσι τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ἐπόμενον ἀγέκδοτον συνιστᾷμεν εἰς τὴν μελέτην τῶν μικρῶν μας φίλων.

Περίφημός τις ἱατρός εὔχεται νὰ καταλύτῃ ἡμέραν τινα εἰς ἐν ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ὅπου ἦσαν διάφοροι ἄλλοι κύριοι. Τὴν ἐπόμενην ἡμέραν, ἣ ὅποια ἦτο Κυριακὴ, ἐξελθὼν τοῦ δωματίου του διὰ νὰ ὁ πάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶδε τινὰς τούτων νὰ διασκεδάζουν παίζοντες χαρτὰ, εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

«Κύριοι; — ἡρώτηεν αὐτοὺς πλησιάσας, — ἔχετε κλειδώσει τὰ κιβώτιά σας καλῶς;»

«Ὁχι. — ἀπεκρίθησαν ἐκαῖνοι.» ἀλλὰ διατὶ μᾶς ἐρωτᾷς, μήπως ὑπάρχεν ἐδῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κλέπταις;

«Δὲν εἶπα τοῦτο, — εἶπεν ὁ ἱατρός, — μόνον ἐσυλλογίσθην, ὅτι, ἐὰν οἱ ὑπηρεταὶ ἔλθωσι καὶ αἶς ἴδωσι παραβαίνοντας τὴν Τετάρτην ἐντολὴν, πιθανὸν νὰ παρακινήθωσιν ἀπὸ τῆ παραδείγματός σας, νὰ παραβῶσι καὶ αὐτοὶ τὴν Ὀγδόην!»

«Ἐχει δίκαιον, ὁ κύριος, — εἶπον οἱ παίζοντες, — καὶ ἀμέσως καταθέσαντες τὰ χαρτὰ ἀπῆλθον.

Εἰς τῶν θεῶν τῆς Ἰνδίας ζητῶν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς διαβάτας!

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Τίς ἦτον ὁ πρᾶκτατος πάντων ἀνθρώπων.
- 2) Τίς ἄλλος πλὴν τοῦ Χριστοῦ ὅμοιαζε τοῦ Μελχισεδέκ καὶ κατὰ τι;
- 3) Ποῖος τῶν προφητῶν ἔκαμε τὰ μεγαλεῖτερα θαύματα;

ΑΤΑΡΑΞΙΑ.

Ἡμέραν μίαν προτιμῶ γαλήνης κ' εὐτοχίας

Ἀπὸ ἡμέρας ἑκατὸν σκληρᾶς ἀνησυχίας.

Εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ πηγὴ τῆς εὐτοχίας κεῖται,

Καὶ ὅστις τὴν ζητεῖ ἄλλου, τὸν ὕψιστον ἀρνεῖται.

Σκοποὶ μου, πόθοι, ὄνειρα εἰς μίαν στρέφουν σφαῖραν,

Τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς, δὲν προχωροῦσι πέραν.

Οἱ ποταμοὶ καλλιῆροισι πρὸς τὰ πελάγη τρέχουν,

Εἰς τὴν πηγὴν τῶν στρέφονται, κ' εἴ ἄλλο δὲν προσέχουν.

Ὅμοιως κ' ἡ καρδιά μου τὸν δρόμον τῆς χαράττει

Χωρὶς τοῦ κόσμου ἡ βοή ποσῶς νὰ τὴν ταραττή.

Πυξὶς μου ἡ ἀλήθεια κ' ἐλπίς ἡ μετριότης.

Μὲ κάθε ἄνεμον φαιδρὸς πετῶ ταξιδιωτῆς.

Μακρὰν τὰ νέφη ἂν πετοῦν ἢ χύνονται βραδαῖα,

Ἐπίσης ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ γαληνιαῖα,

Καὶ ἂν τὸν ἥλιον ποτὲ μοῦ κρύπτουν τῆς ἡμέρας,

Τὴν νύκτα μόνος ἀγρυπνῶ με τοὺς γλοκεῖς ἀστέρας.

Ἡ χελιδὼν εἰς τὴν θερμὴν πολλάκις φωλεάν τῆς

Τὸ αἶμα βλέπει τῶν γυπτῶν χυνόμενον μακράν τῆς.

Ὡς νικήσῃ ἐξ αὐτῶν ὅστις ποτὲ νικήσῃ.

Μυῖται καὶ σκόληκες ἀκούδιν ὥς πρὸς αὐτὴν νὰ ζήσῃ.

Τὸ ἐνδύμᾳ μου ὕφασμα κοινόν, πλὴν μὲ θερμαίνει.

Ἀπλοῦν τὸ δεῖπνόν μου, φροντὶς κάμνεια δὲν πικραίνει.

Μὲ φύλλα τὴν καλύβην μου καὶ ἄχυρα σκεπάζω.

Καὶ ἂν τὰ φθεῖρη ὁ καιρὸς, μὲ τὸν καιρὸν τὰλλάζω.

Ἀλλ' μήπως εὐτυχέστερος θὰ ἦμουν τὴν πρωΐαν

Ἐὰν ἐφόρουσιν σήμερον χρυσοῦφῃ μανδύαν,

Ἡ τὴν λιτὴν μου τράπεζαν ἐδάρουν κραipaλή;

Στέγγῃ χρυσοῦ τὴν μέριμναν σπανίως ἀποβάλλει,

Καὶ εἰς αἰφνίδιον σεισμὸν ἂν πίπτουν ἄλλοι θυμα,

Τὴν ταπεινὴν καλύβην μου διέρχομαι μ' ἐν βῆμα.

Ἐντὸς τῶν δύο μου χειρῶν ἡ εὐτυχία κεῖται,

Καὶ τῆς ἡμέρας τάχαθ' ἡ φύσις δέν μ' ἀρνεῖται.

Ἄν ἦναι καύσω, ἢ σικὰ τῆς λεύκης μὲ προσμένει.

Χειμῶν, ὁ κόπος κ' ἡ ἐλπίς τὸ σῶμά μου θερμαίνει.

Τὸ γῆρας ἔρχεται ταχὺ, πλὴν ἔχω παῖδας νέους

Νὰ μ' ἀποδώσουν τοὺς καρπούς τοῦ ἱεροῦ τῶν χρέεω.

Ἄγνοι καὶ σώφρονες, ζωὴν θὰ ζήσουν γλυκυτάτην

Καὶ μόλις θὰ στενάξωσι τὴν ὥραν τὴν ἐσχάτην.

Ἀλλ' ὅσοι θέλουν ἄς φουσοῦν πνοαὶ τῆς τρικυμίας,

Εἰν' ἡ γαλήνη ἄσυλον εἰς τὰς ἀγνάς καρδίας.

Χαῖρε, γαλήνη, θέληγτρον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγώνων!

Θὰ σ' ἀνεζήτουν βασιλεῖς, ἐὰν σ' ἐννόουν μόνον.

Ὡς τὴν ζωὴν ἡδύοχρως φαιδρῶς ν' ἀπολαμβάνω,

Βοήθησέ με καλὴν σὺ ὁμοίως ν' ἀποθάνω.

Τοιαῦτα λέγει ποιητοῦ εἰδωλολάτριν Μοῦσα,

Τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς ἀρμονικῶς ὁμοῦσα.

Πλὴν ποίας θὰ ἡσθάνετο ἐκστάσεις οὐρανίας

Τὴν γλῶσσαν ἐὰν ἤκουεν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας!

ἈΕΙΡῆνην δίδω εἰς ὕμνας, εἰρήνην οὐρανίαν.

Ὅχι τοῦ κόσμου, τὴν ἐμὴν ἀγάπην κ' εὐλογίαν.

Μὴ ταραττέσθω μετ' ἐμοῦ οὐδ' ἡ διάνοιά σας,

Ὅδ' ἡ καρδιά. Ὁ Χριστὸς ἐλπίς καὶ στήριγμά σας.»